

ANUL II.

Nr. 40

SIBIU,

4 Octomvrie

1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor“ | Un număr din foale costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Lei

„Ai făcut o mare crimă“.

O critică ce se aduce pe multe locuri Oastei Domnului e și aceasta că ostașii se strâng serile pela casele lor unde cîtesc, cîntă, se roagă și își petrec în cele duhovnicești. Cică prin asta »deraiază«.

Ciudat lucru mai e și acesta! Se spune mereu că lumea s'a stricat... bisericile s'au golit... oamenii nu vreau să mai audă de cele sufletești — iar cînd oamenii prea vreau să audă de cele sufletești, uite că nici așa nu e bine. »Ceeace ai făcut cu Oastea e o mare crimă« îmi scria mai săptămânile trecute un înalt slujbaș bisericesc dela o Episcopie... și îi dădea înainte cu pricina că ostașii se strâng serile pe la casele lor.

Alarmat de »crima« aceasta, mai serile trecute mă duc într'o mică adunare de seara, a fraților din Sibiu, să mă conving, nu cumva de fapt se întâmplă ceva »deraiieri«.

Adunarea se ține departe... la »fratele Vasile« din capul orașului. Li aflui pe frații ostași strânși ca niște școlari silitori... tocmai cîntau... iar în mijlocul lor cine era?... un tiner stăin... mi se spune că e din o comună din județul R.-Vâlcea și vrea să fie luptător și vestitor al Oastei... de unde îl pescuiseră frații ostași nu știu, dar țineau »școală« cu el... îl băgaseră în școala iubirii lui Isus Hristos...

Îl învățau să cînte cîntări duhovnicești și îl povățuiau cum să atragă și pe alții în căile mîntuirii... »dă-te pe lângă oamenii mai bătrîni«, îl povățuia fratele Belascu... »să nu-ți fie teamă de nimic căci Domnul va fi cu tine«, îl încuraja altul... cu tot prețul, frații ostași să străduiau să facă din el un »nebun pentru Hristos«...

Și tînărul sorbia cu nesaț toată »merindea« duhovnicească ce i se da. În ochii lui vii și strălucitori parcă vedeam arzând dorul și rîvna de a intra și el în »răsboiul cel sfînt«.

A ținut vre-o 2 ceasuri această »școală« și petrecere duhovnicească, și apoi ne-am depărtat pe la casele noastre dînd slavă lui Dumnezeu pentru toate.

Toată noaptea acea m'a urmărit în vis chipul tînărului nostru »școlar« din jud. R.-Vâlcea. Îl vedeam în vis, cum intra în satul lui cîntînd »O, ce dulce-i Domnul sfînt«... doi îngerii îl ajutau în cîntare și mulțime mare de popor se lua după el.

Cu adevărat, îmi dau și eu seama că mare »crimă« am făcut cu Oastea aceasta. Cu adevărat, am făcut o »crimă« pentru care eu — un vas umil și slab — nu sunt vrednic să mulțumesc lui Dumnezeu că m'a învrednicit pe mine să o fac.

Raportul No. 68, Oastea Domnului București.

Misiunea „Oastei“ la Corbeanca—Tamaș (Ilfov)

La strigarea pe care, atît prin foaie, cît și personal ni s'a făcut de o bună soră în credință, noi am răspuns, în numele Domnului, pentru a 4-a oară.

În satul acesta sunt mulți frați rătăciți de la dreapta credință. Nu-i locul să spunem aici pricina. Faptul este așa: biserica e goală și sufletul se irosește dincolo de corabia mîntuirii.

Duminecă 13 Septemvrie, pe o vreme amenințătoare, 8 ostași din București luau drumul apostolatului. Dragostea noastră pentru cîștigarea sufletelor ni s'a pus la încercare grea. O vreme de ploaie, în dimineața de plecare, ne-a făcut semn să nu plecăm. Ne-am rugat Domnului. El ne-a suit în tren. La gara de coborâre: vreme minunată!

Am luat-o pe jos căți-va kilometri. Am prins slujba sf. liturghii chiar la citirea Evangheliei. Ne-am bucurat de slujbă... măcar că po-

poreni nu erau cîte degete la două mîni.

După prînz s'au adunat vr'o 20 de suflete însetate după adevăr, căroro li s'a arătat de fr. Oprișan misiunea unui creștin: de a lupta contra păcatului stînd în legătură neconținută cu Domnul harului în Biserica Sa (de 2000 de ani). A eși din »Trupul lui Hristos« este a nu avea legătură cu »Capul Bisericii«. A judeca Biserica în care au trăit și murit pentru Hristos mărturisitorii Lui de două materii — după scăderile unor slujitori (cari vor, fi judecați de Cel care le-a încredințat păstoria, nu de noi) este o neertată greșală! Ce ni se cere nouă este a fi »vii pentru Domnul și morți pentru păcat!«

Mulți din frații cari au luat parte la adunare au înțeles adevărul și ne-am bucurat împreună în cîntări de slavă.

Secretariatul Oastei.

„Veniți, căci iată toate sunt gata“!

(Luca 14—17).

Deseori, mă întîlnesc cu diferite persoane cunoscute, cari fie că au bogăție mai multă, fie că au funcțiuni mai mari în societate, fie că au mai multă știință, trec pe lângă mine fără să vorbească, ci doar mă privesc de sus, ca și cum mi-ar spune: Ce? Cu tine să stăm noi de vorbă? Noi suntem oameni mari!

Și-atunci trec și eu umil mai departe și-mi văd de drumul meu.

Dar, să nu se creadă că am vre-o pretenție, sau mă supăr în fața nesocotinței unor oameni muritori ca și mine. Nu. Eu nu mă supăr deloc, ca mă hucur fiindcă acești oameni îmi țin o lecție, de pe urma căreia, eu trag multe foloase.

De cîte ori mă întîlnesc cu astfel de persoane, îmi amintesc repede de Isus, Mîntuitorul lumii, care are atîta bogăție, atîta slavă, atîta putere și totuși El nu se rușinează, să stea de vorbă cu mine, o ființă atît de mică.

Eu mă gîndesc că și-a vîrsat chiar sîngele Său pentru mine.

Eu mă gîndesc că în orice clipă mă primește în audiență și-mi ascultă cu toată plăcerea necazurile și bucuriile mele.

Dar încă ceva: El mă pofteste și la masa Lui cea bogată.

În fiecare Duminecă și sîrbătoare, El trimite un vestitor pe la toți creștinii și le spune: »Veniți, căci iată toate sunt gata«, Luca 14—17. Așa dar, Mîntuitorul mă pofteste și pe mine la masa Lui. Ce mă va împedica de a nu mă duce?

Poate că n'am haine nouă? Dar Domnului nu-I trebuiesc haine nouă, ci inimă înfrîntă și smerită, ps. 50. Poate că n'am bani? Dar Domnul mă primește la masă fără plată. Poate că mă arată oamenii cu degetul și rîd pe socoteala mea? Dar Domnul a spus lămurit: »Oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, se va rușina și Fiul omului de el cînd va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngerii«, Luca 9—26. Poate că am prea multe ocupații? Dar Domnul a spus iarăși: »Șase zile să lucrezi și să-ți faci toate treburile, dar ziua a șaptea e zi de odihnă a Domnului, Dumnezeuului tău«, Dent. 5, 13—14. Ce motiv mai am? Nici unul. Atunci pentruce să nu mă duc? Pentruce să găsesc motive neîntemeiate ca cei chemați la cină din sf. Evanghelie?

Deci, cînd aud clopotul bisericii, eu aud pe Domnul care spune: »Vino, căci iată toate sunt gata«.

Atunci, las toate grijile la o parte și merg la masa Domnului. Merg, pentruca să mă întîlnesc cu Împăratul lumii și să stau de vorbă cu El. Merg, pentrucă acolo găsesc »apa cea vie« cu care îmi potolesc setea sufletului meu...

Și, Doamne, ce păcat mare ași face să nu mă duc! Pentru cine oare ar spune Domnul: »Luați, mîncăți, acesta este trupul Meu« și iarăși: »Beți toți din el căci acesta este sîngele meu«? Mat. 26, 26—27.

Pentru cine?...

I. Tudusciuc, înv. ostaș al Domnului, Brăhăsoaia—Vaslui.

In Tine Doamne, e nădejdea mea.

In Tine scumpul meu Părinte,
Mi-am pus toată nădejdea mea;
Cunosc puterea Ta cea mare,
Cunosc și mîngăerea Ta.

De am părinți în astă lume,
De am și frați pe-acest pămînt,
Ei nu pot să mă însoțească,
Decît numai pînă la mormînt.

De am prieteni, de am rude,
Imi sunt de prea pușin folos;
Ba unii chiar îmi așin calea
Și vor să mă sugrume'n dos.

De am avere, de am ranguri,
De am un nume de »învățat«,
La ce folos, cînd stau în slujba
Celui viclean și'ntunecat?

O, Doamne, eu văd în acestea
Doar amăgiri, deșertăciuni,
Și n'ași vrea să mă'nșele nimeni
Cu astfel de rele minciuni.

Eu vreau cînt voi trăi în viață
Să stau supus la pieptul Tău;
Eu vreau cu îngerii din ceruri
Să-Ți cînt, să-Ți cînt Stăpînul meu.

I. Tudusciuc, învățător-ostaș al Domnului, Brăhăsoaia—Vaslui.

„Ziua Infrânării“.

Mă rog, nu era o măsură bună a Sfântului Sinod că în cea întâi Duminecă din Iunie, în fiecare an, să se serbeze Ziua Infrânării? Trebuia să se facă în această zi propagandă împotriva beției. S'a făcut anul trecut, s'a făcut acum doi ani, dar anul acesta s'a uitat de ea. Nici societatea *Temperanța* n'a mai stârnit lumea, a adormit.

Ei vedeți cum uităm! Tocmai acest capitol atât de dureros, pentru care s'au făcut în anii trecuți atâtea strigări, ca să fim treji, de data aceasta a rămas cu scoarțele închise.

N'am fost la datorie. Am uitat, am adormit.

Nu este un noroc deci că a mai rămas un Păr. Trifa, care, el, n'a adormit și duce această luptă?

Iată pentru ce eu n'am putut să tac. N'am voit să las pe cel drept părăsit. Acest bărbat care a suferit de grea zăbăcere a boalei, care trebuia sărbătorit când Dumnezeu l-a sculat de pe patul suferinței sale, când El ni l-a dăruit din

nou, — se cuvenea să nu fie primit cu ocări, ci cu glasuri de urări de bine și de sănătate și să-l ție Dumnezeu înainte sănătos la un lucru care, lăsat pe mâinile noastre, uite că se uită.

Acum doi ani, Păr. Trifa scria în »Lumina Satelor« (24 Iulie 1929):

»Mulți critică »Lumina Satelor« și Oastea Domnului. Păi, noi nu știm să fi făcut vre-o altă crimă, decât atât, că ne-am silit și ne silim să aprindem toate luminile din biserică«.

Așa este, și fiindcă eu văd că nu sunt mulți cei cari aprind luminile, și că uneori vine ceasul ca ele să fie aprinse (Dumineca I din Iunie) și ele rămân stinse, mă bucur de Păr. Trifa și, ca și în alte dați, n'am voit să-l las fără apărarea mea.

(Luată din cărticica »Așa zisul Protestantism al Oștii Domnului«, în care I. P. Cuv. Sa părintele arhimantrit I. Scriban, apără Oastea Domnului, — despre care am scris în numărul 38).

Serbarea duhovnicească dela Săsciori.

Dăm în continuare, din numărul trecut, mersul serbării dela Săsciori.

După sfințirea sf. Cruci, frații dela Orăștie-Căstău au cântat duiosă cântare: Cruce sfântă părăsită, storcând lacrimi din ochii tuturor.

A urmat apoi masa comună la școală, iar la 2 s'a început adunarea, cu un program foarte bogat.

A cuvântat cel dintâiu fratele dir. Crețu; despre viața, cea adevărată, pe care trebuie s'o trăim; după evanghelie; eșirea din duhul lumii și din minciuna unui creștinism care se împacă și cu biserica și cu crâșma care vrea să împace lumina cu întunerecul. Arată rostul oastei, întru înnoirea vieții românești, lipsită prea mult de duh evanghelic. Aduce dovezi despre creștinismul viu din țările apusului, unde se citește Biblia în fiecare casă și unde găsești o altă viață decât la noi.

A vorbit apoi, fr. Gh. Muntean, arătând, după Scriptură tăria credinții adevărate.

Fratele ostaș Samoilă, din Căstău, vorbește despre Maica Domnului cea pururea Fecioară.

Fr. ostaș Sim. Bogdan (Rod) a vorbit despre Nașterea Născătoarei de Dumnezeu.

Fr. Berian (Orăștie) care a fost la locurile sfinte, vorbește despre satul Ghetsimani, unde sf. Fecioară a trăit în ultimii ani, unde se găsește și mormântul Ei.

Fr. Ilie Marini (Săsciori) începe cu textul din Psalm 42, ce ești întristat sufletul meu și pentru ce mă turburi... grăește despre setea sufletului pe care n'o poate potoli decât apa cea vie a cuvântului Evangheliei. (Ioan 7, 37, 38, 4, 14). (Isaia 55, 1). (Apoc. 22, 17).

Sora inv. Marioara Stoicuța (Săsciori), cu lacrimi în ochi, vorbește duios, arătând în culori vi, ceace Mântuitorul a îndurat atunci pe Golgota pentru păcatele noastre. Vorbirea sorei Marioara a stors lacrimi.

Fr. inv. Popa (Sebeș) ne-a mișcat sufletele printr'o frumoasă cuvântare asupra pocăinței.

Vre-o câteva fetițe declamă poezii, iar ostașii cântă: »O ce valuri de îndurare«!...

Sora Rafila Radu (Săsciori) citește cap. 2 din Epistola 1 a sf. ap. Ioan.

Ostașii din Orăștie — Căstău, cântă: Mergând pe calea lui Isus.

Se face slujba vecerniei. La sfârșit, păr. I. Stoicuța, mulțumind ostașilor pentru osteneală, spune că a trăit clipe de înaltă bucurie sufletească în mijlocul ostașilor, a căror râvnă pentru Domnul și lucrul Lui i-a adus din depărtări, pe aceste vremuri de criză... Se vede bine și de aici lucrul credinței care nu cunoaște piedeci.

Răspund frații orăștieni dir. Crețu și Berian și încheie fr. inv. Marini prin o mișcătoare vorbire de rămas bun.

Am îngenunchiat și ne-am rugat cu lacrimi pentru statornicia îngenuncherii noastre și a tuturor fraților ostași la picioarele Crucii Domnului.

Lăcrămând, cu inimile pline de mare bucurie duhovnicească, am eșit din biserică și înșiruindu-ne, am plecat spre marginea satului, cântând Domnului, care cu mărire s'a preamărit (Eșire 15, 1, 21) și mulțumindu-i pentru această zi plină de binecuvântări, care ni-s'a, părut la toți prea scurtă.

Secretariatul Oastei.

INVITARE.

»Ostașii Domnului din comuna Șaroșul jud. Tr.-Mare învitat cu drag pe toți ostașii din apropiere și din alte părți la o mare adunare de întâlnire în comuna Șaroșul (lângă Dumbrăveni) pe ziua de 11 Octombrie. Invităm în mod deosebit pe Ostașii din Viștea jud. Făgăraș a se prezenta cu steagul Oastei.

I. Morariu ostaș, și Preot I. Moldovan, com. Lăslăul-mare.

Istorie mici cu înțeles mare.

Casa cinstită.

Un om cinstit și cu frica lui Dumnezeu, avea o casă, așa fel făcută încât vecinii puteau vedea tot ce se petrece în ea.

Un prieten al său, inginer de felul lui, îi spuse într'o zi:

— Dă-mi câteva mii de lei, să-ți repar casa de așa fel, încât să nu mai poată vedea nimeni în ea.

Omul cinstit răspunse atunci:

— Dragul meu, eu îți dau câteva sute de mii de lei dacă mi-o faci să poată vedea în ea toată lumea de aici și de pe întreg pământul.

Idolul era plin de bani.

Un misionar predica Evanghelia între păgâni. Un păgân primise Evanghelia, dar nu se îndura să-și spargă idolul la care se închinase o viață întreagă. Încă tot mai credea că fără idol i-ar merge rău.

Iubitul meu! Sparge idolul! — îl îndemna mereu misionarul... să nu-ți pară rău de el... sparge-l și vei afla o mare comoară.

Intr'o bună zi, omul se hotărâ: luă toporul și sparse idolul. Și, o, minune, idolul era plin de bani. Strămoșii lui băgaseră o comoară în el. Nimicirea idolului descoperi această comoară și omul trăi mai departe fericit.

Dragul meu! Poate și tu ai un idol la care te închini: un idol de plăceri și patimi rele. Și îți închipui că n'o să poți trăi fără acest idol la care te-ai închinat o viață întreagă. Dar te înșeli, iubitul meu. Sparge îndată acest idol și vei afla o comoară nebanuită: vei afla comoara Impărăției lui Dumnezeu... vei afla odihna și fericirea unei vieți trăită cu Domnul.

De pe frontul de vest: la Șepreuș, j. Arad.

Oastea Domnului din Șepreuș a avut o bucurie foarte mare în 13 Septembrie. De dimineață sosesc frații din toate părțile. Cu cea mai mare bucurie i-am primit. Am luat parte la sfânta Liturghie cu toții. După masă au urmat programul serbării cu un program foarte bogat. Am ales ca prezident al acestei serbări pe dl inv. Baloșa, ostaș.

Deschiderea programului a fost cu obișnuitele cântări apoi s'a făcut o rugăciune foarte duiosă de fratele Burcă Pavel primar din Șomoșcheș. A luat cuvântul de deschidere Baloșa I. inv. ostaș arătând importanța adunării în vremile turburi, de înarmare sufletească. Au vorbit foarte însuflețit teologul Sas Nicoară din Șomoșcheș despre pericolul sectelor, iar preotul Goldiș M. au spus despre patimele Mântuitorului, iar mult sprijinitorul oastei inv. dir. Crâstea Nicolae a vorbit despre creșterea copiilor și educația lor.

Apoi a vorbit foarte frumos stegarul Oastei Sas Petru ostaș din

Șomoșcheș, despre Credința în Dumnezeu. Apoi a vorbit Ruja Ioan despre viața Creștinului. Printre vorbiri, s'au cântat cântări de ale Oastei și s'au declamat poezii. A fost un program bogat cu 19 puncte.

De încheiere fratele Baloșa președintele serbării mulțumește tuturor oaspeților cari au participat la serbarea noastră.

Pârvu Ioan, ostaș Șepreuș (j. Arad).

In com. Toc.

In com. Toc, jud. Arad, Oastea Domnului are un însuflețit vestitor și conducător în persoana părintelui ostaș de acolo, Ignatie Dihor.

Fratele preot ne-a trimis și 4 cântări puse pe note. A pus pe note poeziile: Vorbea Isus, Rămâi credincios, De glasul Tău vom asculta, de I. Marini inv. Săsciori, și poezia Maică Pururea Fecioară de I. Tudusciuc. Ne-a trimis și două predici mai lungi, despre Botezul copiilor și Icoane.

RAPOARTE despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

La Sibiu.

O mare bucurie duhovnicească am avut în adunarea Duminecii din 20 Septembrie. Am avut atunci între noi pe iubitul nostru frate luptător I. Marini, inv. Săsciori-Alba. Il cunoșteam numai din poeziile lui cele dulci și adânc simțite.

L'am auzit acum și vorbind și nu-l vom putea uita niciodată. A grăit ca un adevărat suflet predat deplin Domnului. A vorbit cu putere despre nașterea din nou ca unul ce a trecut el însuși prin această taină și a gustat din puterea ei. Tot cuvântul lui străbătea și străpungea inimile.

Cuvântu-i cald ne mângăia

Și inimi reci el aprindea

Iar ochii multe lacrimi picurau

Cuvântu-i blând când îl sorbiau.

Fratele nostru dela Săsciori a ieșit și el din școala cea tainică a suferințelor. Poartă și el în corpul său o boală care l'a ajutat să ajungă în brațele Domnului. Să ne rugăm Domnului să-i întărească și vasul cel de lut pentruca să poată vesti mântuirea. De va fi în voia Dom-

nului, îl vom avea între misionarii Oastei.

A adormit în Domnul.

La Petroșani a fost chemat pe neașteptate acasă la Domnul, fratele Francisc Cilic. A fost unul din cei mai vechi și mai buni luptători de acolo. Călătoria vieții i s'a sfârșit într'un accident de mină. Pe urma lui rămâne o văduvă bolnavă cu 4 copii mici.

A fost priveghiat și îngropat cu multă jale de frații ostași. Slujba înmormântării a făcut-o părintele protopop I. Duma, ținând o mișcătoare, predică cu mâncare dela II Cor. 5, 1. Au fost frați ostași și din alte părți. Dela Sibiu, a mers fratele I. Oprîș ducând văduvei cuvinte de mângăere și întărire sufletească din partea părintelui Trifa. Sora noastră să aibă credință și nădejde. Aripile Domnului vor ocroti pe cei ce și-au pierdut aripile tatălui.

Fericite de cine iertat, adoarme în Domnul Isus. Noi plângem acum, dar vremea sosi-va, când n'or mai fi nici dureri, nici despărțiri.

La revedere, iubitul nostru frate!